

РЕШЕНИЕ

№ 3895

гр. София, 15.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 18.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1423** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на В. Б. с ЕГН: [ЕГН] против заповед за налагане на принудителна административна мярка № 19-4332-008750/10.12.2019г. издадена от полицейски инспектор при СДВР, с която ѝ е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. Счита, че заповедта е неправилна, незаконосъобразна и постановена в нарушение на закона и прави искане за нейната отмяна.

В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и прави искане обжалваната заповед да бъде отменена като незаконосъобразна и неправилна. Ответникът - Полицейски инспектор към СДВР, сектор „Пътна полиция“ – редовно уведомен, не изразява становище по жалбата.

От фактическа и правна страна.

Съдът намира, че жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Разгледана по същество е неоснователна.

Акт за установяване на административно нарушение № 66888/06.12.2019г. (л.6 от

делото) е съставен на Методи Б., затова, че на 06.12.2019г. около 10 48ч. в [населено място], управлява товарен автомобил Мерцедес с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на В. Б., жалбоподател в настоящото поризводство, при отнето по реда на чл. 171, т.4 от ЗДВП свидетелство за правоуправление поради отнемане на всички контролни точки.

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка на основание чл.171, т.2а, б.„а“ от ЗДВП е наложена на собственика на автомобила принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б.„а“ – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Заповедта е връчена на 07.01.2020г., видно от направеното на нея отбелязване и е обжалвана с жалба от 21.01.2020 г., подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК.

При така изложените фактически данни, които се подкрепят от приложените по делото писмени доказателства съдът достига до следните правни изводи:

Съобразно разпоредбата на чл.168, ал.1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК.

Съгласно чл.172, ал.1 ЗДВП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

По делото е представена Заповед № 81121391496 от 06.12.2016г. /л. 22/, с която Министъра на вътрешните работи е упълномощил свой заместник, който пък е подписал Заповед №81213-1524/09.12.2016г. С която е определил лицата, които могат да осъществяват контрол по ЗДВП. Представена е и Заповед №513з-1618/26.02.2018г. От която е видно, че лицето издало заповедта е оправомощено да издава заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, б. „а“ и т. 6 и т. 7 от ЗДВП.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до нарушаване правото на защита на лицето. Действително жалбоподателят не е било уведомен за образуваното производство, но това в случая не е процесуално нарушение. Като всяка една принудителна административна мярка, процесната има преустановителен и превантивен характер, поради което при констатиране на съответното административно нарушение законът изисква предприемане на незабавни фактически действия, в случая прекратяване на регистрацията на МПС. Тази незабавност на предприеманите действия изключва възможността за уведомяване на заинтересуваните лица. В случая, преди да издаде заповедта административният орган е изпълнил задължението си по чл.36, ал. 1 от АПК, като е събрал доказателства за релевантния факт – кой е собственик на управлявания от неправопособно лице лек автомобил и спрямо него е наложил ПАМ. Заповедта е издадена в предвидената от законодателя писмена форма, като тя мотивирана, тъй като съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Заповедта е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби на закона.

Съгласно чл.171, т.2а, б.„а“ от ЗДВП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за

категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Видно от посочената разпоредба, тази ПАМ се прилага за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения на собственик на пътно превозно средство. Доколкото не е налице спор по делото, че оспорващата е собственик на превозното средство на което е прекратена регистрацията, правилно същият е определен като адресат на заповедта. В този смисъл неоснователни са направените от жалбоподателя възражения, че управлявалото МПС лице е баща на жалбоподателката и той нито бил употребил алкохол, нито наркотици. Законодателя изрично в нормата на чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП, е предвидил, че ПАМ се налага на собственика на автомобила, без значение дали той лично или друго лице е предоставило управлението на МПС, поради което и административният орган има задължението да издири единствено собственика на автомобила, но не и всяко друго трето лице имащо отношение към случая. Видно от заповедта същата е наложена, не за нарушение свързано с употреба на алкохол или наркотични вещества, а поради липса на парвоспособност на лицето управлявало автомобила.

В случая са налице и основанията за налагане на процесната ПАМ, тъй като от събраните по делото доказателства се установява, че МПС е било управлявано от Методи Б., за който в заповедта се сочи, че е неправопособен, като от жалбоподателя не се твърди и не се установява положителния факт този водач да е бил правоспособен да управлява МПС към 06.12.2019 . В случая от изложените в заповедта фактически основания, се установява, че ПАМ е наложена на жалбоподателя в качеството му на собственик, чийто лек автомобил се управлява от неправоспособен водач.

При определяне срока на наложената ПАМ, административният орган правилно е преценил конкретните обстоятелства и е определил минималния предвиден от законодателя срок – 6 месеца.

В случая, не са налице и отменителни основания по смисъла на чл.146, т.5 от АПК, тъй като процесната заповед е издадена в съответствие с целта на закона. Наложена ПАМ има превантивен характер и цели осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения. Също така, с нейното прилагане се изпълнява и целта на чл.22 от ЗАНН, във връзка с чл.171 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения от водач, който управлява МПС без да е правоспособен, тоест тя има и преустановителен ефект.

По изложените съображения, следва да се приеме, че правилно административният орган е наложил на жалбоподателя процесната принудителна административна мярка, след като е установил наличието на материалноправните предпоставки, предвидени в нормата на чл.171, т.2а от ЗДвП, а подадената жалба, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП решението на административния съд не подлежи на обжалване.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Б. с ЕГН: [ЕГН] против заповед за налагане на принудителна административна мярка № 19-4332-008750/10.12.2019г. издадена от полицейски инспектор при СДВР.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: